vad kumalased, õiekärsaklased ja teised kevadeputukad. Praegu läksid nukud üle väikese silla. Malle komistas äkki nii õnnetult, et kukkus alla kivisele ojakaldale. Ehmatusest toibudes jooksis Peedu ruttu õe juurde. Malle oli kukkumisest tublisti põrutatud ja sellega oli edasirändamine võimatu. Peedu oli mures. Kurvalt kõndis ta ojakaldal edasi ja tagasi. Ta seisatus ja vaatas vette, kui enda selja taga lõõtsutamist kuulis. Ümber pöördudes seisis Peedu suure rohelise konnaga vastamisi. Mõlemad olid alul tublisti kohkunud. Viimaks sõnas konn viisakalt:

„Tere õhtust, mu härra!“

„Tere õhtust!“ vastas Peedu lahkele tervitusele.

„Sina kuulud vist inimeste hulka, kuid oled selleks liiga väike. Ütle, mispärast sa mures oled?“ päris konn. Peedu seletas õnnetuse.

„Ole muretu, mu poiss!“ ütles konn sõbralikult. „Kohe saadan väikese lehepaadi. Aseta tüdruk lehele, küll sõudja toob teid minu haigemajja. Olen nimelt doktor Krookus. Mul on siin ligidal suur haigemaja ja selles palju haigeid. Usu, küll teen su õe terveks.“

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 31